

Біжко Поліна Ігорівна

*студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОКРЕМІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІТЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ

У сучасній, правовій, соціальній та демократичній державі соціальне забезпечення є одним із найважливіших векторів діяльності, адже лише в цивілізованому суспільстві ставлення до найбільш уразливих категорій осіб, зокрема дітей з інвалідністю, є пріоритетним напрямком діяльності державної політики. Діти з інвалідністю є особливо сприйнятливою категорією, оскільки їм максимально важко адаптуватись до соціальних умов суспільства.

Відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів «Про Національну стратегію реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017–2026 роки та план заходів з реалізації її I етапу» від 29 серпня 2017 року [1] поступове закриття інтернатних закладів для дітей. Показник дитячої інвалідності в розвинених країнах становить 250 випадків на 10 тис. дітей і має тенденцію до зростання. З 2018 року термін «інвалід» виключений із законодавства та вживання в Україні. Тепер замість слова «інвалід» у всіх законодавчих актах є «особа з інвалідністю», термін «дитина-інвалід» відповідно замінено на «дитина з інвалідністю».

Сім'я виступає як перша спільнота людей, в якій відбувається соціалізація дітей. Звісно, сім'єю процес соціалізації дитини не закінчується. Надалі на нього впливають інші соціальні інститути, але, як правило, цей вплив на дитину з інвалідністю менше, ніж на сім'ю [2]. Саме сім'я закладає основи соціального розвитку малюка, виховує повноцінну особистість і адаптує дитину до реальних умов життя. Перш за все, в сім'ї організовується так звана соціальна ситуація розвитку дитини. Народження особливої дитини неминуче змінює спосіб життя та психологічний клімат у сім'ї. Усі члени сім'ї перебувають у стані емоційного напруження, і протягом перших років життя малюка цей стрес не зменшується, а, як правило, посилюється [1].

За статистикою, коли народжується дитина з інвалідністю, більшість сімей розпадається. Тому проблеми виховання в неповній родині приєднуються до інших проблем. Крім того, сім'я дитини з інвалідністю протягом життя переживає низку критичних станів через суб'єктивні та об'єктивні причини. Тому актуальною є проблема створення індивідуальних та групових програм реабілітації, які б певною мірою гарантували кожній дитині можливість отримати важливий комплекс медико-соціальної допомоги з урахуванням захворювання, його наслідків та індивідуальних особливостей. тіла дитини.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про державну соціальну допомогу особам з інвалідністю з дитинства та дітям з інвалідністю» № 2249-VIII від 19. 12. 2017 [5] право на державну соціальну допомогу мають інваліди з дитинства та діти-інваліди віком до 18 років.

Організовує роботу щодо призначення та виплати державної соціальної допомоги інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері трудових відносин, соціального захисту населення, сім'ї та дітей.

Відповідно до статті 5 Закону «Про основи соціального захисту осіб з інвалідністю в Україні» № 2249-VIII від 19. 12. 2017 [3] порядок та умови визначення потреб у зв'язку з інвалідністю встановлюються на підставі висновку медико-соціальної експертизи та з урахуванням врахувати здібності особи з інвалідністю до професійної та побутової діяльності. Види та обсяги необхідного соціального захисту інвалідів забезпечуються індивідуальною програмою медичної, соціальної та трудової реабілітації та адаптації.

Індивідуальна програма реабілітації є обов'язковою для державних органів, підприємств (об'єднань), установ та організацій.

Держава гарантує дітям з інвалідністю дошкільну освіту. Дошкільне виховання, навчання здійснюється в загальноосвітніх або спеціальних дошкільних і навчальних закладах.

Отже, соціальний захист дітей з інвалідністю є складовою діяльності держави щодо забезпечення прав і можливостей нарівні з іншими громадянами і полягає у наданні пенсії, державної допомоги, компенсаційних та інших виплат або забезпеченні стороннього догляду.

Список використаних джерел:

1. Про Національну стратегію реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017–2026 роки та план заходів з реалізації її I етапу: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 29. 08. 2017 р. *Офіційний вісник України*. 2017. № 67. Ст. 2015.
2. Кисляк Л. А. Проблеми адаптації сім'ї до виховання дитини з особливими потребами. *Освіта на Луганщині*. 2011. № 1. С. 179–183.
3. Реабілітація дітей з особливими потребами (поради батькам). Буковинський державний медичний університет: веб-сайт. URL: <https://www.bsmu.edu.ua/blog/reabilitacziya-ditej-z-osoblivimi-potrebami-poradi-batkam/>
4. Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні: Закон України від 21.03.1991 р. № 875-XII. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1991. № 21. Ст. 252.
5. Про державну соціальну допомогу особам з інвалідністю з дитинства та дітям з інвалідністю. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 1. ст. 2.

Науковий керівник: доктор філософії, асистент Корнілова О. В.

Воронков Микита Володимирович

*студент 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРОЖИТКОВИЙ МІНІМУМ ЯК БАЗОВИЙ ДЕРЖАВНИЙ СОЦІАЛЬНИЙ СТАНДАРТ

Сучасний рівень розвитку держави дає можливість реалізувати свою соціальну функцію для поліпшення життя її громадян за допомогою фінансових ресурсів, отриманих від оподаткування. Суттю реалізації соціальної функції державою є виконання певних соціальних гарантій, що були взяті державою на себе в інтересах громадян та закріплені у законодавстві.

Соціальні гарантії держави мають ключове значення серед елементів сучасної системи соціального захисту та характеризують можливість держави здійснювати соціальну функцію. Треба зазначити, що систему соціального захисту також становлять соціальне страхування та соціальна допомога.